

NEON NAILS 2.

Rebecca Reed

RED ZONE

4.

Danny és Salvo története nem születhetett volna meg, ha nem nyaggatnak az olvasóim. Úgyhogy ezúton is köszönöm, amiért nem hagytatok békén!

Rebecca Reed

Neon Nails

2.

Múltunk és jövőnk

Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone Book

ISBN (pdf) 978-615-6485-36-6 (epub) 978-615-6485-37-3 (mobi)
978-615-6485-38-0

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Viszontlátás.....	7
2. fejezet: Barátkozás.....	18
3. fejezet: Családi dolgok.....	28
4. fejezet: Csak a gond.....	38
5. fejezet: Reménytelen szerelem.....	48
6. fejezet: Különös érzések.....	59
7. fejezet: Őszinteség.....	70
8. fejezet: Ki vagyok én?.....	81
9. fejezet: Apró malőr.....	91
10. fejezet: Féltékenység.....	101
11. fejezet: Költözés.....	111
12. fejezet: Döntés.....	121
13. fejezet: Csókolj még!.....	131
14. fejezet: Danny titkos élete.....	142
15. fejezet: Megállapodás.....	153
16. fejezet: Szerelmesek.....	164
17. fejezet: Felhők felett.....	175
18. fejezet: Vallomás.....	185
19. fejezet: Ajándék.....	196

20. fejezet: Élvezetek	206
21. fejezet: Csalódás és boldogság.....	216
22. fejezet: Konfliktus	227
23. fejezet: Hiba	238
24. fejezet: Nélküled	248
25. fejezet: Becserkészés	258
26. fejezet: Játék	269
27. fejezet: Pofonok.....	279
28. fejezet: Kegyetlen percek.....	288
29. fejezet: Összetörve	297
30. fejezet: Magány	307
31. fejezet: Önállóság.....	317
32. fejezet: Váratlan fordulat	328
33. fejezet: Önfeláldozás	340
34. fejezet: Két tűz között.....	351
35. fejezet: Harag	362
36. fejezet: Széthullás	373
37. fejezet: Fájó igazság	384
38. fejezet: Lebukás	394
39. fejezet: Kimondott szavak.....	405

40. fejezet: Elhatározások.....	417
41. fejezet: Boldog pillanatok.....	428
42. fejezet: Egy szép nap.....	438
43. fejezet: Felfordulás	448
44. fejezet: Lelki sebek	458
45. fejezet: Nehéz órák	470
46. fejezet: Szerepcsere	481
47. fejezet: Békülés	491
48. fejezet: Tervezgetés.....	503
49. fejezet: Új élet.....	513
Karakterek fotói.....	524

1. fejezet: Vizontlátás

Salvo

San Antonio, napjainkban

Behajtottunk a birtokra. Fáradtan hunytam be a szemem egy pillanatra. Fizikailag rendben voltam, agyilag zsibbasztott le a nap, alig vártam, hogy vége legyen ennek az egésznek. Már csak néhány hét lenne hátra, fél lábon is kibírnám, viszont Miami-ban kinyírták az egyik legnagyobb területet, ami rohadtul nem jó jel. Idegesített, hogy valaki a háttérben keresztbe akar tenni nekünk, és gőzünk sem volt, ki lehet az. Féltettem Rubent. A legjobb barátom, szinte testvérem. Bármilyen áron meg akartam védeni őt.

Nathan talán a legjobbkor bukkant fel az életünkben. A fiú, vagy inkább férfi, nemcsak Rubennek nyújt támaszt, hanem nekem is. Hihetetlen mennyire vág az esze, talpraesett, bátor, vakmerő és kibaszottul szerelmes Rubenbe. Ez megnyugtató. Nem túl régóta ismertük, ám hamar megszerettük a hülye fejét. Nath már is olyan, mintha mindig is a csapatunkba tartozott volna. Mertem őszinte lenni vele, bíztam benne. Kevés ember mondhatta el ezt magáról, de Nathan Heller kiérdemelte a bizalmamat. Segít nekünk kiszállni a drog-bizniszből, amit Ruben apja hagyott ránk. Kényszerből vállaltuk, nem tehattünk mást. A mexikóiak kinyírtak volna, ha

felrúgjuk a megállapodást, amit Henryvel, Ruben faterjával kötöttek. Csakhogy Henry meghalt, az üzletnek pedig tovább kellett mennie.

Kiszálltam a villa előtt, és kinyújtóztattam fáradt tagjaimat. A vállam reccsent egyet. Ideje lenne edzeni, csak kevés idő jut rá. Benyitottam a házba, és rögtön beszélgetés zaja ütötte meg a fületem. Általában mindig csend fogad, vagy épp Nath és Ruben örült bolondozása, csakhogy ezúttal más hangokat is hallani véltem. Az egyik hátborzongatóan ismerősnek tűnt, de az agyam rögtön ignorálta, nem akartam tudomást venni róla. A homlokomat ráncolva indultam el a nappali irányába, és akkor megpillantottam Őt.

Megtorpantam, és a szívem nagyot dobbant. Álmomban sem gondoltam, hogy ilyen hamar viszontláthatom. A fájdalmas emlékek ellenére, senki sem tudta volna letörölni a vigyort a képemről.

– Hé, hát ti? – Odasiettem hozzá, és figyelmen kívül hagyva az anyja szúrós pillantását, szorosán magamhoz öleltem. – Ezer éve nem láttalak.

– Igazi maffiózónak nézel ki – mért végig Danny mosolyogva, holott gyűlölhette. – Szakállad is van hozzá.

– Amit ideje visszavágni – dörzsöltem meg az államot, és csak azért szakadtam el tőle, mert üdvözlőnöm kellett a másik vendéget is. – Vanessa! – biccentettem a nő felé, aki hasonló kimért fejbólintással tudta le a köszönést. Arcán ott tanyázott az a megvetés, amit soha nem tudott elrejteni a közelünkben.

Ruben a kanapén ült halvány mosollyal a szája szélén, és bennünket figyelt, ezzel szemben Nath a tőle megszokott éberséggel mérte fel a viszonyokat.

– Na, jól van! – emelkedett fel Vanessa. – Megyek, berendezkedem, ti pedig csak beszélgetsetek.

– Maria megmutatja az üres szobákat – állt fel Ruben is.

– Köszönöm, de inkább a vendégházban szállnék meg. Félek, hogy itt túl gyakran látnék olyat, amit nem szeretnék. – Vanessa sosem hazudtolta meg önmagát. Undorodott tőlünk, és fogadni mertem volna, ha tehetné, legszívesebben máris elrángatná Dannyt a közelünkből.

– Ahogy gondolod – egyezett bele Ruben, és arcára kiült a megkönnyebbülés.

Vanessa távozott. Zavart pillantást váltottunk Dannyvel, és egy másodperc elég volt ahhoz, hogy tudjam, még mindig neheztel rám, hiába állította az ellenkezőjét. Inkább távolabb menekültem, és leültem Rubennel szemben.

– Mesélj, mi újság a fagylaltozókkal? És hol hagytad Mollyt? Őt is elhozhattad volna. – Ruben kérdések hadával bombázta Dannyt.

Ezek szerint épp előttem érkezhettek. Érdeklődve figyeltem őket.

– A fagylaltozóknál már csak néhány engedélyre várunk, aztán nyithatunk – magyarázta Danny. – Molly magára vállalta az ügyintézés, hogy el tudja jönni. De tudom, hogy igazából az esküvőnk szervezése miatt nem kísért el. Annyira izgul, hogy minden tökéletes legyen. Mindent maga akar leszervezni.

– Addig még öt hónap van – bukott ki belőlem.

– Tudod, milyenek a nők – vágta rá Danny ösztönösen, mintha csak valami haverja lennék. Végül is, valami olyasmik voltunk...

– Nem. Nem tudom – nevettem el magam, de ez a vidámság a legkevésbé sem volt őszinte.

Ez betalált, mert Danny nyomban elpirult.

– Ja oké, tényleg nem tudod.

Ő is nevetett. Azonban, ahogy közben a szemembe nézett, felébresztette bennem a bűntudatot, ezért elkaptam róla a tekintetemet.

– Miért nem szóltál, hogy jöttök? Nem tudtam készülni – vette át a szót Ruben.

Nath engem figyelt. Éreztem magamon a tekintetét. Eddig még nem hallottam a hangját, ami meglehetősen szokatlan nála. Ő nem ismerte ezeket az embereket. Most találkozott először Dannyvel és Vanessával, így csendes kívülállóként szemlélte az eseményeket.

– Én is csak tegnap este tudtam meg, hogy anyám ide készül. Eléggé elfoglalt mostanában, és nem túl sokat beszélünk egymással. Szerencsére – válaszolta Danny. – Gondoltam, akkor inkább eljövök veled, hátha így kevésbé megy az idegeidre. De most meséljétek már magatokról! El sem hiszem, hogy tényleg elhallgattad előlem Nathant.

Arra gondoltam, kellene egy ital, mert egyre nőtt bennem a feszültség, mégsem moccantam.

– Ha ez vigasztal, én sem tudtam rólad – felelte Nathan barátságosan mosolyogva.

– Mert gyorsan történt, és igazából elég sok minden lekötött bennünket, de majd később elmesélem – magyarázkodott Ruben. A hangja vidáman csengett. Örült Dannynek, ami nem meglepő, hiszen szinte együtt nőttek fel.

– Baj van? – vált komollyá Danny hangja.

– Egy kicsi, de megoldjuk. – Ruben megsimogatta Nathan combját. Ő is vakon bízott benne.

Danny biccentett, majd felém fordult.

– És veled mi a helyzet?

Nehezemre esett úgy beszélgetnem vele, mintha semmi sem történt volna. Korábban se igazán ment, és hiába telt el sok idő, ez azóta sem változott.

– Ha arra gondolsz, van-e valakim, akkor nincs – közöltem egyszerűen, mert tudtam, hogy erre kíváncsi.

– Ezt cáfolnám. Salvónak mindig van valakije, csak sosem ugyanaz – poénkodott Nathan, ami miatt most legszívesebben megcsaptam volna, noha, ő semmit sem tudott a múltunkról, ahogy Ruben sem.

Szinte egyszerre köszörültük meg a torkunkat Dannyvel.

– Akkor minden a régi – nyugtázta egy bólintással az információt, és ezzel egyidejűleg világosan kifejezte, mekkora szar alaknak tart.

Lehet, csak én éreztem így, de pillanatnyi feszült csend telepedett közénk. Danny utolsó mondatában minden benne volt, amitől rohadtul érezhettem magam. Fél szemmel felpillantottam rá. Még mindig kibaszott gyönyörűnek láttam őt. A legkülönlegesebb fiú, akivel valaha találkoztam.

A haja ugyanolyan élénkvrös árnyalatú, ami annak idején is vonzotta a tekintetemet. Oldalt rövidre vágva hordta, míg felül hosszabb és hullámos, amibe olyan jó volt beletúrni... Az édes szeplői szintén ott virítottak az arcán, melyek a napsütésben mindig jobban láthatóvá váltak. Csodás zöld szemei csillogtak, és azok a csókolni való formás ajkak... Sosem fogom tudni kitörölni őt a fejemből.

– Menjünk ki rágyújtani – törte meg a beállt csendet Nathan. A fejével intett, hogy kövessem.

Ismertem már annyira, hogy tudjam, beszélni akar velem. Egyáltalán nem bántam, amiért kihívott, mert a Dannyvel való váratlan találkozás olyan sebeket tépett fel bennem, amelyek iszonyatosan fájtak. Kellett néhány külön töltött perc a jelenléte feldolgozásához. Tudtam, hogy nem lépett ki örökre az életemből, és néhanapján beszéltünk telefonon, azonban így szemtől-szemben látni őt sokkal jobban felkavart, mint amire számítottam.

A hátsó teraszra mentünk ki. Sokat üldögéltünk itt amióta Nathan a birtokra költözött, mivel ő is dohányzott. Felé kínáltam a dobozt, kivett egy szálát, majd én is a számba helyeztem egyet. Nathan gyújtója kattant, és odatartotta nekem. Felizzott a cigaretta vége, mélyen letüdöztem a nyugtató füstöt.

– Nos, miről akarsz beszélni? – Ő sem szokta kerülgetni a forró kását, így én sem tettem. Nath kurvára olyan, mint én. Valószínűleg ezért is kerültünk ilyen közel egymáshoz.

– Mióta vagy szerelmes Dannybe?

Azt a rohadt... Tényleg olyan, mint én.

A kérdése annyira váratlanul ért, hogy köhécselni kezdtem.

– Mi? Nem – ráztam a fejem, és idegesen levágtam magam az egyik székre.

Utáltam, hogy Nath ennyire könnyen átlát rajtam. Mondjuk, ő mindenkin. Piszok jó megfigyelő, ezt már korábban is észrevettem. Széles vállával megtámasztotta az oszlopot, egyik kezét a zsebében pihentette, a másikat felemelte, és szívott egyet a cigarettájából.

– Oké, ha nem akarsz beszélni róla, nem kell – mondta a tőle megszokott könnyedséggel.

A könyökömre támaszkodva, frusztráltan megdörzsöltem a szememet. Valójában jólesett volna valakivel beszélni róla. Nath pedig az a fajta ember, aki alkalmas erre. Figyelmes, őszinte és okos. Időnként nyers, akárcsak a humora, ugyanakkor én ezt is bírtam benne.

– Ez bonyolult – feleltem némi hezitálással a hangomban, nehezemre esett megnyílni.

– Van időm – vontam meg a vállát.

Újra letűdöztem a füstöt, és közben Nathet figyeltem. Még mindig vonzódtam hozzá, ez valószínűleg soha nem fog változni, hiszen olyan kibaszottul dögös. Nem csoda, hogy Ruben fülig belezúgott. Ha nem jönnek össze, nem kizárt, hogy újra egymás ágyában kötöttünk volna ki. Néhányszor eszembe jutott, milyen jó volt vele, pedig soha nem feküdtünk le, ellenben az a kevés is, amit csináltunk, elégnék bizonyult ahhoz, hogy időnként fantáziáljak róla. Mindezekről függetlenül Nath rövid idő alatt vált az egyik legjobb barátommá, úgyhogy ki akartam önteni neki a lelkem.

– Elmondom, de senkinek egy szót se! Még Rubennek se! – figyelmeztettem.

– Miért nem? – emelte rám fürkésző tekintetét.

– Mert már vége, és nem kell tudnia.

– Rendben. Tartani fogom a számat. – Ellökte magát az oszloptól, és leült velem szemben.

– Nem is tudom, hol kezdjem – fészkelődtem a helyemen, és emlékek sora villant fel bennem. – Szóval, mi Rubennel barátok voltunk, de nem léphettem be a házukba, mert az apja

és Vanessa is utált, amiért meleg vagyok. Rubennel sem voltak kibékülve, de ugye, ő Henry fia, és azon kívül, hogy állandóan csesztették, nem tehettek vele semmit. Engem viszont nem láttak szívesen. – Egész könnyen jöttek a szavak. Nath már ismerte Ruben családi hátterét, ezért nem kellett külön elmagyaráznom neki, hogy Ruben apja és Danny anyja együtt éltek, így ők gyakorlatilag testvéreknek számítottak. – Ruben által Dannyt is megismertem, és azt hiszem, rögtön akkor beleszerettem, amikor az egyetemen elkunyerálta a szendvicsemet. – Elnevettem magam, ahogy eszembe jutott a jelenet. *Istenem! Bár ne szerettem volna bele!* – De persze ez csak amolyan plátói szerelem volt, mert Danny lányokkal randizgatott – folytattam a történetet, mert nem akartam újra és újra elveszni az emlékekben. – Aztán magam sem tudom hogyan, de egyre többet találkoztunk, és beszélgettünk kettesben. Egy idő után kezdtem azt érezni, mintha Danny is érdeklődőbb lenne. Úgy értem, hogy másképpen nézett rám, vagy nem tudom... A lényeg, hogy egy buliban összeszedtem a bátorságomat, és a mosdóban megcsókoltam. Azt hittem, pofon fog vágni, vagy soha többé nem áll szóba velem, ám Danny visszacsókolt.

Basszus, kellett még egy cigi, úgyhogy ismét rágyújtottam.

– Ez baromira romantikusnak hangzik – jegyezte meg Nathan várakozó pillantással kísérvé.

– Mert az is volt – értettem egyet vele. – Nem részletezném tovább, a lényeg, hogy elég közel kerültünk egymáshoz, és titokban járni kezdtünk. Én voltam Dannynek az első, és azt hiszem, az egyetlen is. Mármint fiú. Még Ruben sem tudott

róla, mert Danny senkinek sem merte elmondani. Vanessa óriási balhét csapott volna, Henry pedig a saját fia helyett mindig is Dannyt részesítette a kegyeiben. Ruben tudta, hogy az apja Dannyben látja a jövőt, de őt ez egyáltalán nem zavarta.

– Danny is ezt akarta? – kérdezett közbe Nath.

Majdnem elnevettem magam. Danny és a drogbiznisz két külön fogalom. Ő épp olyan áldozata ennek az örületnek, mint Ruben, viszont Danny legalább ki tudott szállni.

– Nem, dehogy. Dannyt sem érdekelte ez az egész, de így sokkal nagyobb nyomás nehezedett rá. Mindenkinek csalódást okozott volna. Én eleve be sem léphettem a házba...

– Ez mekkora szar – mordult fel Nath.

– Igen, az volt. Éppen ezért véget kellett vetnem a dolognak, mert beláttam, nekünk nem lesz jövőnk.

A mai napig nem lehettem biztos abban, jól döntöttem-e. Nem kizárt, hogy életem legnagyobb hibáját követtem el akkor, bár ezt még magamnak sem vallottam volna be.

– Most komolyan? Inkább szakítottál vele, minthogy felvállaltatok volna? – Nath úgy nézett rám, mintha valami félkegyelmű lennék.

Kezdett felmenni bennem a pumpa, noha nem rá, hanem magamra haragudtam.

– Danny nem vállalt volna fel engem. Ő amolyan rendes fiú típus, akinek számít, mások mit mondanak. Mindig is az anyja elvárásai szerint élt.

– Egyáltalán beszéltek róla?

Hát, épp ez az. Beszéltünk, csak pont arról nem, amiről kellett volna. Ez a dolog azóta ott lógott a levegőben, és akárhányszor találkoztunk, feszültséget keltett bennünk.

– Nem láttam értelmét. Te nem tudod, milyen érzés, ha letagadnak. Bárhová mentünk, Danny úgy tett, mintha csak a haverja lennék. Kizárólag zárt ajtók mögött mutatta ki, mit érez. Ha még a barátaink előtt sem merte felvállalni, akkor szerinted, az anyjának vagy Henrynek elmondta volna? Ugyan! Még Rubennek sem beszélt róla, holott egy fedél alatt éltek, és a legjobb barátok voltak.

– Jó, oké! – emelte Nath maga elé a kezét. – Nem voltam ott, nem tudhatom, de azt látom, hogyan néztek egymásra. Te még mindig szereted őt, és Danny is hasonlóan érezhet. Azt mondtátok, hamarosan nőszül. Ez az utolsó lehetőség, hogy beszélj velem, ha vissza akarod kapni őt.

A gyomrom görcsbe ugrott, mint mindig, amikor Danny esküvője szóba került. Az lesz az a pont, amikor véglegesen elveszítem őt, habár már így is, úgy is elvesztettem.

– Ezzel rég elkéstem – feleltem keserűen.

– Nem, barátom! Még egyáltalán nem késő. Ha nem próbálsz meg, sosem fogod megtudni, mit válaszolt volna. Mégis mit veszíthetsz? – győzködött Nath nagy hévvel.

Mit veszíthetek? Már semmit. De attól még féltem. Túl sok idő telt el, és nem tudtam, Danny mit érez, mit gondol, vagy egyáltalán akarná-e azt, hogy beszéljünk a múltunkról.

– Talán igazad van, de ez akkor sem könnyű – ellenkeztem, mert ez volt az igazság. Rohadt nehéz szembenézni a hibáinkkal.

A tiltakozásom ellenére Nath még mindig nem adta fel.

– Semmi sem az. Ha Rubent ki tudjuk húzni ebből a szarból, akkor ahhoz képest a tiéd gyerekjáték lesz. Egyszerűen csak beszélned kell az érzéseidről.

– Oké, nem kell tovább győzködnöd. Át fogom gondolni, jó? Menjünk, mert vacsoraidő van.

Most még talán idegesebb lettem, mint korábban. Nath minden szavával egyet kellett értenem. Itt volt a lehetőség, csak ne lennék ennyire gyáva...

2. fejezet: Barátkozás

Salvo

Philadelphia, négy évvel korábban

Ledobtam a pulcsimat a före, és a jegyzeteimmel a kezemben letelepedtem rá. Tanulnom kellett volna, ám helyette a többi diákot szemléltem. A padokon, plédeken és járdaszegélyen fiatalok kisebb, nagyobb csoportja ücsörgött. A kellemesen meleg szellő felém sodorta beszélgetésük, valamint hangos nevetgélésük zaját. Gondtalan fiatalok színes, üde kavalkádja, amelybe olasz származásommal tökéletesen beleillett. Nem messze tőlem, egy csapat kínai diák tárgyalt nagy hévvel valamit, azonban egy szót se értettem belőle, mert saját anyanyelvükön diskuráltak. Jókedvű nevetésük engem is felvidített.

– Szia. Szabad? – állt meg mellettem egy szőke srác. Kezével jelezte, hogy leülne mellém.

Ismertem őt, habár a nevét nem tudtam. Építészmérnöki szakra járt, mint én, de a másfél hónap alatt, mióta a sulis elkezdődött, még nem túl sok emberrel kerültem közelebbi kapcsolatba. Majdnem, hogy senkivel...

Arrébb húzódtam.

– Csak nyugodtan.

– Ruben Marshall – nyújtotta felém a kezét, miután lehupant mellém. – Egy szakra járunk – tette még hozzá.

– Salvo De Rosa – fogadtam a barátságos kézfogását. – Tudom, láttalak már néhányszor.

– Ha zavarok, nyugodtan szólj. Csak észrevettem, hogy egyedül ülsz, és gondoltam, amúgy sem árt ismerkedni.

Zavarban volt, mindazonáltal díjaztam, amiért összeszedte a bátorságát, és odajött hozzám. Elmosolyodtam, mire ő is. Már korábban kiszűrtam, milyen jóképű, de így közelről még szebbnek tűnt. Szürke szeme fényesen csillogott, arcbőre hibátlan, mintha őt megkímélte volna a serdülőkorral járó pattanásos időszak. A hangja viszont mély, férfias, az arca karakteres. Két éven belül igazi szívtipró válik belőle.

A vörös hajú srácra is emlékeztem, akivel gyakran láttam együtt, biztosan haverok lehettek korábbról. Bevallom, mindkettőjükre felfigyeltem, ahogy számtalan másik fiúra szintén, hisz az egyetemen bőven akadt választék belőlük.

– Nem zavarasz. Tanulni akartam, csak semmi hangulatom hozzá – feleltem, mire ő előkapott két dobozos üdítőt a táskájából, és az egyiket felém nyújtotta.

– Nem lekenyerezni akarlak, csak felmelegedne a táskámban – nevetett aranyosan, még kellőképpen zavartan.

– Kösz. Amúgy sem fordult volna meg a fejemben, hogy ezzel vásárolnád meg a barátságomat – viccelődtem vele, és rögtön fel is oldódott közöttünk a hangulat.

Ruben sokat beszélt, én meg többnyire csak hallgattam. Jó darabig csupán a sulis volt a közös téma, aztán áttértünk a bulikra, mert hát abból itt bőven akadt. Kiderült, hogy az egyiken mindketten részt vettünk, de nekem nem rémlett Ruben. Igaz, olyan sokan voltunk, hogy valószínűleg a fele társasággal se akadtam össze.

– Akkor szűrtam ki, hogy... Ööö, szóval...

Ruben dadogott, én meg a homlokom ráncolva néztem rá várva, hogy mire akar kilyukadni.

– Szóval, nagyjából ugyanaz az érdeklődési körünk – nyögte ki, és olyan édesen belepirult, hogy azonnal leesett, mire céloz.

– Te is meleg vagy – bólintottam.

Ruben megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, biccentett, és belekortyolt az üdítőjébe. Nem mutattam ki, de ez az információ meglepett. *Vajon mikor vette észre?* Biztosan a buliban, mert ott felszedtem egy srácot, habár az már a vége felé történt, plusz elég gyorsan leléptünk. Mondjuk, csak a parkolóig... Őszintén reméltem, Ruben nem épp azt a jelenetet látta, amikor részegen a kocsi oldalának dőlve hagytam, hogy a srác a szájával kényeztessen.

– De nem azért ültem le hozzád – szólalt meg újra. – Vagyis, az jó, ha vannak közös dolgaink, csak...

– Hé, ne feszengj már! – löktem meg a vállát. – Teljesen oké, ha ismerkedni akarsz, nem kell megmagyarázni.

– Oké – felelte megdörzsölve az arcát, mintha azzal eltüntethetné a zavarát. Utána megemelte a kezét, és a drága karóráján megnézte, mennyi az idő. – Lassan indulnunk kellene, kezdődik az előadás.

Feltápáskodtunk, útközben mindketten kidobtuk a kukába a kiürült dobozt, azután együtt sétáltunk be az egyetem épületébe. Ruben ismét megpróbálkozott beszélgetést kezdeményezni velem, és az egyszavas válaszaim miatt kezdtem egyre kínosabban érezni magam. Ennek mindössze egyetlen

egy oka volt. Mégpedig az, hogy nem tudtam, Ruben mit akar tőlem. Viszont sejtettem, hogy ez nem most fog kiderülni.

Az előadóba lépve Ruben megtorpant, és felém fordult.

– Örülök a beszélgetésnek. Gondolom, még összefutunk.

Miközben beszélt, elnéztem mögötte, és kiszúrtam a vörös hajú srácot. Ők általában az első sorok egyikében ülnek, én meg hátul, fent. Ruben valószínűleg ezért nem invitált magukhoz.

– Igen, biztosan – kacsintottam rá, ami ösztönösen jött, de őt ezzel is sikerült zavarba hoznom.

Felszaladtam az utolsó sorba, ledobtam a cuccaimat, majd helyet foglaltam. Láttam, hogy Ruben úgyszintén leült a haverja mellé, és beszélgetnek. Biztosan rólam, vagy a fene tudja, mindenesetre nagyon belemerültek mindaddig, amíg el nem kezdődött az előadás.

Bőszen jegyzeteltem, közben tekintetem időről-időre megakadt a szóke és vörös fejeken. Ruben szimpatikusnak tűnt, valamint annyira kibaszottul szép, hogy simán kezdtem volna vele, viszont nem szándékoztam semmilyen komoly kapcsolatba belemenni. Ő nem az az egy éjszakás srác, és tényleg kezdett érdekelni, vajon milyen szándékkal közeledik hozzám. Nem nyomult, nem célzott semmire, csak barátkozott, ám ez még akármit jelenthetett. Az öltözéke meg a drága órája alapján azt is levágtam, hogy gazdag. Biztosan nem ösztöndíjjal került be ide, mint én. Nem mintha számítana, de vannak, akik nem vegyülnek a magamfajtákkal, jóllehet, Ruben nem ilyen. Volt egy olyan sejtésem, hogy hamarosan ki fog derülni...

Már kezdtem azt hinni, tévedtem, mert Ruben minden nap intett ugyan, azonban egyszer sem jött oda hozzám. A harmadik napon viszont, két előadás közötti szünetben, újra megállt előttem.

– Helló! Nem...

– Ugye nem akarod minden alkalommal megkérdezni, hogy nem zavarasz-e? – Intettem a fejemmel, hogy üljön le.

Ezúttal egy padon tanyáztam, Ruben pedig ledobta magát mellém.

– Fura vagy – jegyezte meg.

– Miért? – Hunyorítva néztem rá, mert a szemembe sütött a nap.

– Nem tudom. Miért ülsz mindig egyedül?

– Most sem ülsz egyedül – tértem ki a válaszadás elől.

Ruben csak elnézően mosolygott. Még mindig szimpatikusnak találtam.

– Holnap lesz egy buli. Van kedved eljönni velem? – szegezte nekem a kérdést.

Majdnem visszakérdeztem, hogy miért pont én, na meg hol hagyta a kis vörös barátját, de nem akartam se bunkó, se elutasító lenni.

– Az, amiről szórólapokat osztogatnak?

– Akkor te is kaptál – bólintott, és várakozón nézett rám.

– Amúgy is menni akartam – árultam el neki. – Hol találkozunk?

Aranyos volt, ahogy nyomban felderült az arca.

– A koliban, vagyis az apartmanok egyikében lakom, nem messze a helyszíntől – hadarta előkapva egy tollat, majd a jegy-

zetem hátuljára felfirkantotta a házsámot, alá a telefonszámát. – Ott bemelegíthetünk előtte – tette még hozzá, mire én felvontam a szemöldököm.

Ruben egyből rájött, mire gondolok, és elnevette magát, ellenben most nem pirult bele, mint a múltkor.

– Arra céloztam, ihatunk valamit indulás előtt – mondta, miközben felállt, mert máris indulnunk kellett vissza.

– Piszkos a fantáziám, de azért nem ennyire – sűgtam oda neki menet közben. Pedig dehogynem, pont annyira piszkos a fantáziám, hogy már el is képzeltem, mit művelnék vele bemelegítés gyanánt.

– Aha, az majd kiderül – vigyorgott a képembe, és minden további nélkül elindult vissza, úgyis tudta, hogy követem.

Az előadóba érve a menet ugyanaz volt, mint a múltkor. Ruben leült a barátjához, én meg fent helyezkedtem el. Nagyjából az előadás felénél küldtem neki egy üzenetet, amiben megkérdeztem, hányra menjek. Figyeltem, ahogy Ruben előkapja a telefonját, és pötyög. A második sorban ültek. Tökéletesen rájuk láttam. A vöröshajú srác hátrafordult, rám nézett. Semmi ellenségességet nem fedeztem fel a tekintetében, ezért rámosolyogtam, ő pedig viszonzta, majd rögtön vissza is fordult. Tényleg jó barátok lehetnek, hisz azonnal tudta, hogy Ruben velem üzenget.

Kilencre beszéltek meg a találkozót. Taxival vitettem el magam a sorompóval lezárt apartmanházakig, majd onnan gyalog sétáltam be, de előtte a portástól megkérdeztem, melyik irányban találom a harminchetes számot. Sosem jártam még itt, mondjuk, sok más helyen sem, hiszen a kampusz hatalmas

területen fekszik, és mi többnyire csak ugyanazokat az épületeket, valamint előadótermeket látogattuk. Rohadt sok két-háromemeletes tömb húzódott egymás mellett, de könnyen megtaláltam a harminchetes számot. Beléptem a tágas közösségi térbe, ahol több fiatal is ücsörgött. Beszélgettek és kajáltak, nem igazán törődtek velem. Rögtön a lépcsőnél egy tábla jelezte, hogy balra található a négyes és ötös apartman, úgyhogy arra kanyarodtam, majd bekopogtam az ötös számú ajtón. Ruben széles mosollyal fogadott.

Beléptem, és körbevezettem a tekintetem.

– Nem is rossz ez a hely.

Az egész valójában egy tágas szoba volt, két ágygal, két fotellel, az egyik sarokban mini konyhával, tanulósarokkal és persze külön fürdőszobával. Ezenkívül bőven elfért még egy kisebb étkezőasztal négy székkal. A szekrényeket praktikus módon a falba süllyesztették, így nem foglaltak helyet. Meglepett, milyen újszerű minden, sokkal lepukkantabb helyre számítottam, habár magukat az épületeket is jól karbantartották.

– Akkor üdv az én kis birodalmamban – kínált helyet Ruben az étkezőasztalnál, azután kinyitotta a hűtőt. – Mit iszol? Van sör, vodka, tequila és más nincs. Vagyis, üdítő.

– Vodka jó lesz valami kísérelővel. Egyedül laksz itt? – néztem szét újra, mert az egyik ágy teljesen érintetlennek tűnt.

– Igen, szerencsére, bár néha unalmas egyedül. – Ruben kipakolta az asztalra az italokat, valamint a poharakat, azután leült hozzám.

– Ezek szerint nem a városban laksz.

Nem vártam el, hogy kiszolgáljon, ezért öntöttem magamnak és neki is.

– De igen, csak... – Itt elhallgatott egy pillanatra, aztán mégis folytatta. – Nem jövök ki túl jól a szülőkkel, úgyhogy inkább ide költöztem.

– Értem – rendeztem le ennyivel a dolgot, és felemeltem a poharam. – A jó döntésekre.

– A jó döntésekre? – kérdezett vissza mosolyogva.

– Ez jutott eszembe – vigyorodtam el, majd összekoccintottuk a poharunkat.

A vodka erős volt, ezért ittam rá egy korty narancslevet. Ruben grimaszolt egyet, és szintén ivott, közben alaposan szemügyre vettem őt. Középkék inget viselt, valami finom anyagból, mert ránézésre is jó lehetett a tapintása, és piszok jól állt a félhosszú, szőke hajához.

– Fested a körmöd? – csúszott ki a számon a kérdés, amikor tekintetem a kezére siklott, ahol Ruben neonsárgára színezett körmei köszöntek vissza rám.

– Ja, egy ideje rászoktam – emelte maga elé a kezét lecsekkolva, tökéletes-e a lakkozás.

– És még rám mondtad, hogy fura vagyok – nevettem el magam.

Valamiért nem is találtam furcsának ezt Rubentől. Illett hozzá. Inkább csak meglepett a dolog.

– Mert az vagy – öltötte rám a nyelvét, és újratöltötte a poharunkat.

– Oké, most már mondd el, mi furát látsz bennem – dőltem hátra mosolyogva, a válaszára várva.

– Ahhoz még ezt meg kell innom – vette kezébe a poharát, és leküldte a tartalmát. Megint fintorgott.

Jóízűen nevettem rajta, ami rég fordult már elő velem. Kezdttem kedvelni a srácot.

– Most már végképp kíváncsivá tettél.

– Tehát... – vett egy mély levegőt, aztán megköszörülte a torkát. – Nagyjából másfél hónapja kiszúrtam egy egzotikus külsejű, kurva dögös srácot, sötét, göndör fürtökkel, igéző fekete szemekkel, csábító mosollyal, és olyan testtel, amitől az összes csaj kiugrik a bugyijából. Erre mit látok? Az a macsó srác mindig egyedül üldögél a jegyzeteit bújva.

– És mi van a fiúkkal? – kérdeztem alig bírva visszatartani a nevetésem.

– Nos, csak a magam nevében nyilatkozhatok, mivel egyetlen meleg srácot sem ismerek a kampuszon.

Elhallgatott, holott pont ez a része érdekelt volna. Csak nézett rám azokkal a szép, ezüstösen csillogó szemeivel, és mosolygott.

– Hízeglőek a jelzőid – fogtam meg én is a poharamat –, de nem vagyok mindig egyedül.

– Hm, mondjuk egy kivételt valóban láttam: amikor az a kihúzott szemű gyerek leszopott a parkolóban.

Amint Ruben ezt kimondta, prüsszkölve köptem a vodkát az asztalra. Egymásra néztünk, és kitört belőlünk a röhögés. Ez nem az elfogyasztott alkohol hatása volt, hanem a barátságunk kezdete. Ekkor még persze nem tudtam, csak azt, hogy ez a helyes szőke srác állatira jó fej, és most már kimondottan örültem, amiért elfogadtam a meghívását.

Együtt takarítottunk fel, és sétáltunk el a buliba, amit szintén az egyetem területén belül, az egyik közösségi épületben rendeztek. Nagyjából minden héten van egy ilyen, viszont

ezen a helyen még nem jártam. Mindketten kissé becsíptünk, pedig csak három-három pohárral ittunk, a negyediket már ott szereztük magunknak. Kurva nagy tömeggel kellett megharcolnunk érte, de végül diadalittas mosollyal koccintottuk össze a poharunkat.

– Van valami terv? – kiabálta Ruben a fülembe, annyira ordított a zene.

– Először is, szereznünk kell egy üveg piát, mert nem akarok félóránként tömegverekedni, utána akár táncolhatunk is.

Szerettem táncolni, piásan főleg. Ruben kérte, hogy várjam meg. Jó tíz perc múlva előkerült egy üveg gyümölcsös vacakkal. Azt mondta, egyszerűen képtelen volt mást beszerezni. Most már mindegy alapon meghúztam az üveget, aztán átadtam neki. Dumálgattunk, táncoltunk, és amikor kimentünk hátra rágyújtani, valaki még egy füves cigit is kezünkbe nyomott. Ruben nem dohányzott, de azt együtt szívtuk el. Ezen az estén annyit nevettem, mint már nagyon régen.

Ruben volt az, aki először kiszúrta a két srácot, aki bennünket figyelt. Ekkor jöttem rá, hogy ő tényleg csak barátkozni akart velem, nem azért ült le hozzám a parkban, hogy egy nyálas, romantikus kapcsolatba bonyolódjon. Meglátta bennem a lehetőséget, és jól ráérezett a dologra. Tökéletesen kiegészítettük egymást.

3. fejezet: Családi dolgok

Salvo

Aznap este mindketten egy másik diákszálláson kötöttünk ki, azokkal a fiúkkal, akiket a buliban szedtünk össze. Rubent három szobával arrébb cibálta be magával a srác, ami szó szerint értendő, mert szerencsétlen totál kiütötte magát. Én sem voltam színjőzan, és kicsit zavart, hogy a szomszédos ágyon ott durmolt az alkalmi partnerem lakótársa. Azért annyira mégsem, hogy ne döngöltem volna a matracba a fiút.

Valamikor hajnalban keveredtem haza, és délben, miután magamhoz tértem, küldtem Rubennek egy üzenetet. Nem szokásom, mégis kicsit aggódtam érte, mert úgy éreztem, mintha én rángattam volna bele ebbe az egészbe. Néhány perc múlva érkezett is a válasz, hogy minden oké vele, már úton van haza. Ezt nem teljesen értettem, így rákérdeztem, hová haza, mire ő visszaírta, hogy a szülei házába, de ha van kedvem, másnap hat körül beugorhatnék hozzá az apartmanba, addigra visszaér. Rögtön beleegyeztem.

A hétvégét kihasználva, mindkét napot dögléssel és sok tanulással töltöttem. Az ösztöndíj miatt muszáj tartanom a jó átlagot, mert az őseimnek óriási terhet jelentene, ha nekik kellene fizetniük a tandíjamat. Persze, a tesóim állandóan megzavartak, mert hol az egyik, hol a másik üvöltözött a folyosón, pedig nagyjából már megtanultam ignorálni ezeket a zajokat.

Vasárnap délután kocsiba pattantam, aztán elhajtottam a diákszállóhoz. A portás beengedett, így pont Ruben tömbje előtt parkolhattam le.

– Ó, erre nem készültem fel lelkileg! – legeltetem végig a tekintetem a majdnem meztelen Rubenen, amikor ajtót nyitott. Egy szál bokszerben állt előttem, és meg kell, mondjam, basszott szexi teste volt.

– Jó vagy rossz értelemben? – mosolyodott el, és elindult vissza a szobába, ahol elkezdte magára kapni a ruháit.

– Szerintem tudod a választ.

Vigyorogva húzta át a pólóját a fején.

– Bocs, most értem haza, és épp átöltöztem. Helyezd magad kényelembe. Kajás vagy? – Bement a konyhába, és elkezdte kipakolni a két papírtasak tartalmát.

– Jó kis házikoszt? – álltam meg mellette.

– Hát, ha a bejárónőnk főztjét annak lehet nevezni, akkor az – húzta el a száját miközben sorban lekapkodta a fedeleket a dobozokról, hogy válasszak.

Nem igazán voltam éhes, de leültem vele enni. Ruben elmesélte a tegnapi éjszakáját, már, amire emlékezett belőle. Aztán én is megtettem, és ő jót röhögött azon, hogy a srác lakótársa ott szunyált alig két méterre tőlünk, miközben mi elég hangos ágygyakorlatot végeztünk.

– Egyébként – nyújtózott el Ruben az ágyán –, nem szoktam ilyet csinálni. Úgy értem, nagyon ritkán bonyolódok alkalmi kapcsolatba.

Én is eldőltem a másik ágyon.

– Sejtettem. – A plafont bámultam, és totál természetesnek éreztem ezt a beszélgetést. Mintha nem csak néhány napja ismernénk egymást. Könnyedén ment vele minden. – Most mi volt az oka?

– Mondjuk az, hogy azt sem tudtam, hol vagyok? – nevette el magát. – De nem bántam meg. Néha kell ilyen is.

– Egyetérték. Habár nálam az épp fordítva működik. Már nem a piálás, hanem a kapcsolatok. Nem akarok elköteleződni, élvezem ezt a szabadságot.

A szemem sarkából láttam, hogy Ruben egészen felém fordul, és engem bámul.

– Elmondod, miért vagy mindig egyedül?

– Látom, nem bírsz leszakadni a témáról – forgattam a szemem mosolyogva, és én is felé fordultam. – Négy tesóm van, ebből három lány, ezenkívül egy igazi olasz vérmérsékletű anyával áldott meg a sors, valamint egy hobbigitáros apával. Hidd el, számomra a csend néha megváltás.

– Te jó ég! Öten vagytok testvérek? Így már mindent értek. Biztosan nem sokat unatkozhattok – kuncogott.

– A legkevésbé sem. A hűgaim pillanatok alatt képesek kikészíteni, de az öcsémet sem kell féltetni. Kis szaros még, és persze körülötte forog a világ.

Ilyen se történt még velem soha, hogy egy szinte idegennek ennyi mindent elmeséljek a családomról. Talán azért nem lettem az a barátkozásos fajta, mert tökéletesen elég volt nekem a saját népes rokonságom.

– Irigyellek – mondta Ruben. – Nálunk sosem volt gyerekszivaj, nevetés is csak akkor, ha a nevelőanyám valami puccos partit rendezett.

– Elváltak? – kérdeztem közbe.

– Nem, anyukám meghalt, viszont már régen történt, úgy-hogy nem kell sajnálkoznod.

– Oké, de attól még sajnálom.

Amikor idejöttem, nem gondoltam volna, hogy ilyen mély beszélgetésbe fogunk bonyolódni, ugyanakkor egy cseppet sem zavart. Megtudtam, hogy Ruben nemcsak egy homofób nevelőanyát kapott, de az apja is az, emiatt pedig állandóan szekálják, ezért költözött inkább a diákszállóra. A srác, akivel lógni szokott, a nevelőanyja fia, Danny, viszont vele legalább jól kijönnek. Hogy ne maradjak adósa, ezért én szintén meséltem a családomról, és kicsit kellemetlenül éreztem magam, mert csak csupa jó dolgokat tudtam mondani neki. Mi meglehetősen összetartó család vagyunk, és engem soha nem bántott senki a másságom miatt. Maximum a korábbi sulimban, de az bárkivel előfordul, amúgy meg könnyen túltettem magam rajta.

– Apukád mivel foglalkozik? – Már sokkal bátrabban érdeklődtem, mert úgy tűnt, Ruben is teljesen megnyílt előttem.

– Hát, úgy nagyjából mindenfélével – vonta meg a vállát, és most először éreztem azt, hogy erről nem akar beszélni.

Ennyiben hagytuk a dolgot, inkább áttértünk a sulira, meg minden más, fiatalos dolgokra, mint a zene, filmek, játékok, szórakozóhelyek és egyébek. Kilenc körül köszöntem el tőle. Éreztem, hogy innentől kezdve Ruben az életem részévé válik, mert mindketten akartuk ezt a barátságot.

A másnapi első előadást majdnem lekéstem, az utolsó pillanatban estem be. Ők már ott ültek a szokásos helyükön, így nem beszélgettünk egymással. Ezúttal nem csak Ruben intett

felém, hanem a bájos, vörös hajú Danny is. A szünetben viszont mindketten odajöttek hozzám.

– Salvo, ő itt Danny – mutatta be Ruben a srácot.

– Danny Hale, már rengeteget hallottam rólad – rázott velem kezét a fiú.

A folyosón álltunk, és talán még soha nem voltam ennyire összezavarodva, mint abban a pillanatban, ahogy belenéztem azokba a csodás zöld szemekbe, amelyek Dannyhez tartoztak.

– Én is... – nyögtem. – Vagyis, Ruben mesélt rólad.

Egy idiotának éreztem magam, de Ruben megmentette a helyzetet.

– Ülünk ki a parkba, tök jó idő van. – Nagy léptekkel elindult, mi pedig utána.

– Hallom, a múltkori buli egész jól sikerült – kezdeményezett Danny beszélgetést velem.

– Ja, elég jó volt. Te hogyan nem jöttél? Még nem láttalak egyiken sem.

Közben Ruben lassított, és mellettem folytatta az útját, míg Danny a másik oldalamon sétált.

– Megismertem egy lányt. Randizgatunk – felelte Danny. – Ezek a bulik nem éppen ideális randihelyek.

Sejtettem, hogy a lányokra gerjed, ezért nem ért nagy meglepetésként a tény, ennek ellenére egy icipici csalódást éreztem. Danny első látásra is tetszett nekem, de hát gyakran előfordul az ilyesmi, úgyhogy könnyen túl szoktam tenni magam a dolgon.

– Már egy hónapja randizgattok – szólt közbe Ruben, és kiléptünk a fotocellás ajtón. – Most már beleférnének a bulik is.

– Oké, majd megkérdezem Lisát, lenne-e kedve a következőhöz. De csak akkor megyünk, ha ti is ott lesztek – tette hozzá Danny. – Ő sem sok embert ismer még, és nem szeretnék csak csajokkal lógni.

– A következőt kihagyom, de utána lehet róla szó – felelte Ruben.

– Ja, igen, anya partija – húzta el a száját Danny.

Közben átértünk a parkba, és mivel a padokon már nem maradt hely, így egy fa alá telepedtünk le.

– Szóval, megint puccparádé lesz nálatok? – kérdeztem, miközben elővettem az anyám által csomagolt ciabattát a táskámból, mert még nem reggeliztem.

– Ó, ez kurva jól néz ki! – jegyezte meg rögtön Danny.

Felé fordítottam a fejem. Ő mosolygott, én pedig megállapítottam, hogy Danny a legkülönlegesebb arcú fiú, akit valaha láttam. A vörös haj, zöldszem párosítás amúgy is gyönyörű, de ehhez társult a hófehér bőre, apró szeplőkkel, különösen a pizse orrán, ami miatt legalább két évvel fiatalabbnak tűnt nálunk. Ahogy mosolygott, az arca mindkét oldalán édes gödröcskék jelentek meg, én meg lélegezni is elfelejtettem egy pillanatra.

– Kéred? – nyújtottam felé a szendvicsem.

– Nem, dehogy. Csak megjegyeztem, milyen guszta – rázta meg a fejét.

– Nem szoktál ilyen szégyenlős lenni – morgott Ruben a másik oldalamon.

Danny vágott egy aranyos grimaszt, tekintete újra megállapodott a kezemben tartott sonkás szendvicsen.

– Csak akkor, ha tényleg nem kéred. De el is felelhetjük...

Nyomban kettétörtem, és felét átnyújtottam neki. Ezzel elrendeztük a dolgot. Mi ettünk, Ruben addig elmesélte, hogy Danny anyja, Vanessa most épp milyen összejövetelet fog tartani az üzletfeleknek, és mindkettőjüknek kötelező részt venni rajta. Bevallom, én alig tudtam figyelni, mert lopva végig Dannyt lestem, annyira megigézett. Amikor pedig a kajálás után lenyalta az ujjairól a kifolyt szószt, nyelnem kellett egy nagyot, és elkaptam róla a tekintetem. Éreztem, hogy nem lesz egyszerű a közelében lennem, ha máris ilyen hatással van rám.

– Még van annyi időnk, hogy az automatánál bedobjunk egy kávé – tápázkodott fel először Ruben.

– A vendégeim vagytok. – Danny leseperte a fenekét Danny, és megpróbáltam nem hosszan elidőzni a mozdulatain. – Az isteni szendvicsért cserébe ez a legkevesebb – kacsintott rám, én meg ettől körülbelül úgy lefagytam, mint nemrég a folyosón.

Ez nem ér! Nem cserélhetünk szerepet. Én szoktam másokra kacsingatni. Noha most még ezt sem bántam volna, csak hát, Danny nem azért kacsintott rám, mint amiért általában én szoktam a fiúkra. A barátjának tekintett, mint ahogyan Ruben. Nekem is így kell hozzáállnom a dolgokhoz.

Nehezen ment, ugyanis ettől a naptól kezdve nem csak Ruben lett az állandó társaságom, hanem Danny is. Gyakran együtt tanultunk, vagy elmentünk könyvtárba, esetleg beültünk egy kávézóba, én pedig minden egyes alkalommal szó szerint szenvedtem. Képtelen voltam megállni, hogy ne gyönyörködjek Dannyben, ne igyam a szavait, ne halljam szexinek a dallamos kacagását, vagy ne érezzem kívánatosnak az ártatlan mozdulatait, amellyel nem egyszer sikerült izgalomba hoznia. És még csak nem is sejtette.

Danny talán még Rubennél is közvetlenebb volt. Számára nem okozott gondot megérintenie engem, fel sem fogva, ezzel mit okoz bennem. Néha csak barátilag átkarolt, esetleg nekem dőlt, és a vállamon pihentette a fejét, de olyan is előfordult, hogy egy szelet csoki miatt rám vetette magát, aztán a fűben birkóztunk kipirulva, miközben Ruben kacagott rajtunk. Nem vettem észre, milyen folyamatokat indított el bennem ez a fiú, erre csak akkor döbbsentem rá, amikor két hét múlva elhozta Lisát arra a bulira.

Eddig még egyszer sem találkoztam a lánnyal. Úgy tettem, mintha Lisa nem is létezne, azonban most a szemem előtt vonultak be kéz a kézben. Az egyik italokkal megpakolt asztal mellett álltunk Rubennel, kicsit félrehúzódva, hogy ne lökjék ki a kezünkből a poharunkat, ugyanis már mindenki javában tombolt az őrjítő ritmusokra. Amikor megpillantottam Danyt és Lisát, valami furcsa, ismeretlen érzés kerített hatalmába. Olyan volt, mintha elveszítettem volna valamit, csak magam sem tudtam, mit. Ráadásul egyből ellenszenvesnek találtam a lányt, holott még oda sem értek hozzánk, és két szót se váltottam vele.

– Hé, itt vagyunk! – integetett nekik Ruben.

Ekkor vettem észre, hogy nem egyedül érkeztek, mert még két másik lány vihorászott mögöttük.

– Salvo – ölelt magához egy röpke pillanatra Danny, hogy üdvözljön, én meg csak úgy álltam ott, mint egy élettelen fadarab. – Ő itt Lisa – mutatott a barátnőjére, majd elhadarta a másik két lány nevét is, de nem figyeltem.

A lányok gyorsan letudták az ismerkedést, egyikük nyomban karon ragadta Rubent, és együtt megszemléltek az italkínálatot. A másik lány a táncolókat bámulta, Lisa pedig valamit sugdosott Danny fülébe. A lány nem nézett ki rosszul. Vagy nem tudom. *Szép?* A szemeit aránytalanul nagynak láttam, az orra túl egyenes, a haja seszínű, és olyan vékony, mintha anorexiás lenne.

– Nagyon csinos vagy – cáfolt rá Ruben a gondolataimra, aztán Lisa kezébe adott valami színes koktélt.

– Kösz, ti sem panaszkodhattok. Táncolunk? – nézett végig rajtunk a lány.

– Naná! – vágta rá az a csaj, aki az előbb belecsimpaszkodott Rubenbe, és most is ezt tette. Elhúzta magával a táncterre, velük tartott Danny és Lisa is.

– Te nem jössz, Pilla? – kiáltott még vissza Lisa, mire a mellettem álló lány megrázta a fejét.

Ahogy ránéztem, rögtön megértettem, miért Pilla a beceneve. Akkora műszempillákat ragasztott fel magának, csoda, hogy nyitva tudta tartani a szemét. Egy újabb adag whiskyt töltöttem magamnak, és le is küldtem.

– Nem kell feszengened mellettem. Tudom, hogy meleg vagy – szólalt meg mellettem Miss Műszempilla.

– Aha, jó neked – morogtam, ám szerencsére nem hallotta, mert rögtön rájöttem, nem kéne bunkónak lennem vele. Nem ő tehetett a hirtelen rám törő rosszkedvről.

– Együtt jártok? – bökött a poharával Ruben felé.

Elmosolyodtam, de nem a feltételezésen, hanem Ruben önfeledt táncmozdulatain. A múltkori bulin is így táncolt velem. Baromira bírtam őt.

– Nem, csak haverok vagyunk – ráztam a fejem.

– Kár, pedig szép pár lennétek – jegyezte meg a csaj. – Na gyere, táncolj velünk!

Nem ellenkeztem, amikor behúzott a többiek mellé, csak-hogy képtelen voltam feloldódni, mert Danny ott ölelgette Lisát mellettem. Magamnak akartam ezt a fiút. Azt akartam, hozzám bújjon, ne ehhez a lányhoz, fúrja a fejét a nyakamba, hagyja, hogy megcsókoljam, és utána valamelyik eldugott szobában olyan gyönyört adjak neki, amit talán még soha nem tapasztalt.

Egy idő után feldúltan rontottam ki a friss levegőre, mert rá kellett gyűjtanom. Még el sem szívtam, amikor hozzám csapódott egy felsőbb éves srác. A múltkor is bepróbálkozott már nálam, de akkor elküldtem, mert nem igazán az esetem. Most nem tiltakoztam. Az első szavára elmentem vele.

4. fejezet: Csak a gond

Danny

– El kellett volna kísérned apádat arra a megbeszélésre – házsártoskodott anyám szokása szerint Rubennel. – Sosem lesz belőled igazi férfi. De miket is hordok itt össze? Hát persze, hogy nem, amikor...

– Anya, elég! – szóltam rá erélyesen. – Hagyd ezt abba!

Ruben felállt az étkezőasztaltól, és az ebédjét otthagya, felvonult a szobájába.

– Nem kellene mindig védened – vett most engem anyám a célkeresztjébe. – Ha nem bátorítanád, talán egyszer megváltozna.

– Te meg mi a fenéről beszélsz? – csattantam fel. Nekem is elment az étvágyam, úgyhogy félretoltam a tányért. – Azt hiszed, ez valami betegség nála, ami csak úgy elmúlik? Mégis, hol élsz te?

– Vigyázz a szádra, Danny! – emelte felém a mutatóujját. – Örülj, hogy Henry ennyire szeret téged, és saját fia helyett rád akarja hagyni az üzletet.

– Teszek az üzletre! – pattantam fel mérgesen. Inkább én is felmenekültem az emeletre, csak ne kelljen ezt újra és újra végighallgatnom.

Gyűlöltem ezt az egészet. Fájt, hogy Rubent bántják a más-sága miatt, de az még jobban, amiért pont a saját anyám teszi ezt. Az apja se igazán kímélte, viszont anya rajta is túltett.

Évek óta ezt hallgattuk, és én semmit sem tehettem ellene. Egyiküket sem tudtam megváltoztatni.

Halkan kopogtam Ruben szobája ajtaján, majd benyitottam. Az ágyán ült, kezében a telefonja, a szemében könnyek csillogtak.

– Nem tudom, mit tehetnék – léptem oda hozzá, és leültem mellé az ágyra.

– Nem várom el, hogy bármit is tegyél. – Ruben ledobta a kezéből a telefont, megpaskolta maga mellett a helyet, így hát felmásztam hozzá.

– Ez annyira szar így. Már ezt a két napot se bírja ki, amikor itthon vagy. A saját anyám, ennek ellenére néha legszívesebben felképném – puffogtam.

Ruben keserűen felnevetett.

– Vicces lenne, ha a gyerek nevelné az anyját.

– Pedig azt kellene, ha már a saját szülei nem voltak képesek rá. De legalább Henry melletted állhatna. – A keze után nyúltam, és megszorítottam.

Ruben a vállamra hajtotta a fejét, egy gyors mozdulattal kitörölte a könnyeket a szeméből.

– Anya elfogadta volna...

– Biztos vagyok benne – bólintottam. – Viszont itt vagyok én, és most már Salvo is, meg az összes többi barátunk. Mi szeretünk téged, ugye, tudod?

Próbáltam vigasztalni, de tudtam, hogy a családot senki se pótolhatja. Rubennek az apján kívül nem maradt senkije. Ha csak engem nem tekintett családtagjának, hiszen már évek óta együtt éltünk. Nekem ő a testvérem, nem csak egy barát, vagy

egy kényszerű lakótárs. Ha vérszerinti kötelék lenne közöttünk, akkor sem szeretném jobban ennél.

– Te, hogy bírod? Én egyszerűen gyűlölöm a gondolatát annak, hogy miből fizetik a tandíjam, vagy miből van ez a drága vacak – lökte arrébb a telefonját –, meg a kocsim és itt minden.

– Őszintén? Próbálok nem gondolni rá, de talán kicsit hozzá is szoktam már, hisz ebben élünk. Nap mint nap látjuk a rossz arcokat, halljuk, mi zajlik körülöttünk...

Ruben rám emelte szomorú tekintetét.

– Akarod ezt csinálni?

– Dehogyan akarom – ráztam a fejem hevesen. – Tudod jól, hogy csak anya miatt megyek el néha a tárgyalásokra. Tizenkilenc évesek vagyunk, Ruben. Honnan tudnám, egyáltalán mit akarok? Az építészetet csak miattad választottam, mert nem volt jobb ötletem.

– Tényleg? – kerekedett el a szeme. – Azt hittem, érdekel, azért.

– Érdekel is, és eddig még nem bántam meg, csak én valamiért sosem voltam olyan céltudatos, mint te. Imádsz rajzolni, tudtad, hogy ez fekszik neked. Menni akartál innen, ezért igényeltél egy apartmant. Azzal is tisztában vagy, hogy nem akarod továbbvinni apád bizniszét, ellenben én... – tártam szét a karom. – Én semmit sem tudok, Ruben. Anyám irányít, és utálok ezt. Szeretnék egyszer a saját lábamra állni, de hogyan, amikor nincsenek céljaim? Van egy elvárás felénk. Te simán szembeszállsz vele, viszont engem anyám kinyírna, ha megtudná, hogy magasról teszek Henry óhajaira.

Ruben úgy nézett rám, mintha most ugrott volna ki a tor-
tából egy meztelen csaj, vagyis inkább srác. A szemében meg-
lepetés és csodálat csillogott.

– Hú! – bólintott egy nagyot. – Miért nem beszéltünk erről
soha?

Elnevettem magam.

– Nem tudom. Azt hittem, egyértelmű.

– Csak az egyértelmű, hogy Vanessa terrorizál téged, ahogy
engem is, de azt gondoltam, te elfogadtad a jövőt, amit neked
szánnak. Vagyis, nehéz téged elképzelni drogbáróként, csak
soha nem lázadoztál úgy, mint én.

– Mert nem tehetem. Ismered anyámat...

– Szerinted mit csinálna?

– Azon túl, hogy legalább háromszor meggyilkolna, és
utána újraélesztene? – döntöttem hátra a fejem nevetve. –
Mindketten tudjuk, ha egyszer átvenném az üzletet, akkor is ő
vezetné a hálózatot, nem pedig én. Pont emiatt ragaszkodik
annyira hozzá. Nem engem akar az élére, hanem saját magát.

– Engem nem érdekel, ki veszi át. Amint elvégeztem a sulit,
a saját lábamra állok, és távol tartom magam mindettől – mu-
tatott körbe. – Neked is ezt kellene tenned. Játssz a szereped,
amíg lehet, aztán pattanj le velem!

Hosszú ideig egymás szemébe néztünk. Igaza volt. Annyira
szerettem volna kilépni anyám árnyékából, csakhogy ez nem
ilyen egyszerű. Anya rajtam keresztül kaphatja meg a vezetői
széket, és mire odaérünk, már nyakig benne leszek. Henry
nem fogja csak úgy átadni a helyét. Ahhoz be kell tanítania.
Ráadásul ez csupán pillanatnyi állapot, még simán meggon-
dolhatja magát, és talán mégis a saját fiát szeretné a szervezet

élén látni. Henrynél sosem lehet tudni. Viszont ezt Rubennek nem mondhattam el, mert nem akartam még nagyobb terhet tenni rá. Ő már közölte az apjával, hogy nem kér ebből az egészből, és úgy gondolta, Henry már csak bosszúból is inkább rám hagy mindent. De Rubent ez sem érdekelte, ő tényleg szabadulni akart innen.

– Addig még van néhány évünk. Meglátjuk, hogyan alakul – zártam le a dolgot ennyivel, mert egyikünk sem tudhatta, mi lesz. Ez egy veszélyes szakma, bármikor beüthet a krach.

– Írtam Salvónak. Elmegyünk moziba. Van kedved velünk jönni? – váltott témát Ruben.

– Ha nem zavarok, szívesen. Esetleg megkérdezhetem Lisát is.

– Salvo nem igazán bírja... – nézett rám Ruben bocsánatkérően.

– Igen, ezt én is észrevettem. Nem tudom, mi baja van vele.

– Talán csak az, hogy csaj – nevetett. – Három lánytesója van, nem kizárt, hogy ezért lett meleg.

– Te hülye vagy! – löktem meg a vállát. – Oké, akkor nem szólok Lisának, amúgy is azt mondta, ma egész nap tanulni akar.

– Ötre legyél kész.

– Igenis – szalutáltam, majd kipattantam az ágyból. – Addig aludd ki ezt az egészet.

– Lehet, az lesz – tolta máris lejjebb magát, én meg rácsuktam az ajtót.

A szobámban még elővettem a könyveimet, közben küldtem egy érdeklődő üzenetet Lisának, hogy halad a tanulással. A mozit még véletlenül sem említettem neki, legfeljebb, ha

megtudja, azt mondom, Ruben az utolsó pillanatban hívott magával.

Tanulás helyett a homlokom ráncolva bámultam a sorokat. Azon töprengtem, Salvo vajon miért nem kedveli Lisát, hisz olyan kedves lány. Eddig összesen háromszor találkoztak, viszont Salvo minden alkalommal levegőnek nézte a barátnőmet, csak velünk beszélgetett, noha Lisa próbált szóba elegyedni vele. A bulin még annyira nem is, azonban később már kezdtem kínosnak érezni a szituációt, azonban nem akartam választani Salvo és Lisa között. Nem voltam szerelmes Lisába, ám egyszerű barátságánál jóval többet éreztem iránta. Salvót viszont kedveltem, méghozzá elég mélyen. Okot adott rá, hogy így érezek. Az a fiú valószínűleg nem is tudott róla, de segítő kezét nyújtott Rubennek. Igaz barátja lett, támasza, lelki társa. Olyan, amilyen én soha nem tudtam volna lenni. Rubennek már középiskolában is voltak fiúkkal kapcsolatai, ám egyiket se fogadta bizalmába, nem is beszélt róluk senkinek, kizárólag csak nekem. Mindig meghallgattam, viszont ebben a témában nem igazán mozogtam otthonosan, így nem sokat segíthettem neki. Salvo viszont partner ebben. A megismerkedésük után Ruben lelkesen mesélte, hogy Salvo mennyire nyitott, őszinte és érdeklődő. Meg mertek nyílni egymás előtt, Ruben olyan dolgokat tárgyalt ki vele, amit azelőtt senkivel sem tudott. Jó volt látni a csillogást a szemében, és később én is rájöttem, hogy Salvo valóban olyan, amilyennek Ruben lefestette.

Ruben barátja pedig az én barátom is, de egyébként sem volt nehéz dolgom, mert Salvót lehetetlen nem kedvelni. Szerettem a fanyar humorát, a beszólásait, a lazaságát, és azt, hogy mindemellett még jól is tanult, holott rendesen kivette a

részét a szórakozásból. Ivott, dohányzott, néha előkerült egy-egy füves cigi, tetejébe állandóan másik srácot szedett fel. Talán kicsit irigyeltük is emiatt.

A plázában beszéltek meg a találkozót. Ruben kocsijával mentünk, mert imádott vezetni, én meg örültem, ha nem kell volán mögé ülnöm, mert kikészített a philadelphiai csúcsforgalom. Az egyetemre is inkább tömegközlekedéssel jártam, vagy elvittem magam Henry valamelyik emberével, semmint, hogy végigtürelmetlenkedjem a jó negyven perces utat.

Salvo a pénztár közelében várakozott, egy szórólapot vagy talán a moziműsort tanulmányozta. Felemelte a fejét, és amikor meglátott bennünket, az arca felderült, de mintha meglepődött volna.

– Nem tudta, hogy én is jövök? – kérdeztem Rubent, amíg odafelé tartottunk.

– Nem. Téged mindig szívesen lát, ne aggódj! – karolta át a vállamat.

– Nem aggódok – morogtam, de már akkor vigyorogtam, mert Salvo is.

Bizonyára ciki heteró férfiként ilyet gondolni a saját nemünk egyik tagjáról, azonban Salvo piszok jóképű, ezt már akkor megállapítottam, amikor Ruben először nézte ki magának. Akkor még azt hittem, össze akar jönni velem, vagy valami ilyesmi, ám Ruben közölte, hogy Salvo túlságosan lazán kezeli a kapcsolatokat, ezért nem is gondolt ilyesmire. Csupán azért keltette fel az érdeklődését, mert Salvo mindig egyedül ült, és Ruben valószínűleg önmagát látta benne.

– Még jó, hogy nem vettem meg a jegyeket – lökte el magát Salvo a faltól, és barátságosan hátba veregetett.

– Egyetértetek, mert én állom őket – közölte Ruben, aztán odament a pénztárhoz.

– Hogyhogy egyedül? – biccentette Salvo oldalra a fejét. Ha azt hitte, hogy nem látom meg a pimasz mosolyt a szája sarkában, akkor nagyot tévedett.

– Egyedül? – forgattam körbe a fejem. – Azt hittem, veletek vagyok.

– Hehe, milyen vicces kedvedben vagy ma, Hercegnő – húzta el a száját, ám még mindig mosolygott.

Lehet, ez még annál is kínosabb, hogy helyesnek látom őt, de szerettem, amikor így becézget. Akkor hívott először hercegnőnek, amikor a könyvtár előtt Rubenre vártunk, mert beugrott az írószobába műszaki rajzlapokért, én meg a világos nadrágomban nem voltam hajlandó leülni a koszos lépcsőre.

– Sikerült a leghátsó sorba vennem – jött vissza hozzánk Ruben, aztán beálltunk a sorba pattogatott kukoricáért és kóláért.

Én fogtam a kukoricákat, Ruben a jegyeket, Salvo pedig az üdítőket. Ruben ment elől, Salvo udvariasan maga elé engedett, és persze megint halkán odasúgta, hogy „hercegnőm”, úgyhogy én kerültem középre. Valami középkeleties horrorra ültünk be, ami inkább vicces volt, mint félelmetes, mégis eléggé lekötötte a figyelmünket.

– Én előbb megdugtam volna – jegyezte meg Salvo, mikor a filmben épp kinyírtak egy fiatal srácot.

Megrökönyödve néztem rá.

– Mi van?

– Basszus, nem Ruben mellett ülök! – vigyorodott el, majd megrántotta a vállát, és kivett egy marék kukoricát a dobozomból.

Nem a megjegyzésével volt bajom, hanem hogy innentől kezdve minden áldozatnál elképzeltem, hogy Salvo szeretkezik vele, ez pedig rettenetesen idegesített. Nem értettem, miért van ez, hisz láttam már fiúval csókolózni, és anno Ruben elmesélte, milyen szituációban látta meg Salvót, amiből rájött, hogy meleg. Csakhogy akkor nem gondolkoztam ilyesmiken, nem láttam magam előtt a képet. Hercegnőm... *Vajon a partnereit is becézgeti?* Kényelmetlenül fészkelődtem a helyemen, alig vártam, hogy vége legyen a filmnek.

– Kikísérjelek a mosdóba? – sűgta a fülembe Salvo.

– Jól vagyok, kösz – húzódtam arrébb csak azért is, hogy ne érje el a kukoricát.

– Mondom én, hogy hercegnő vagy – kuncogott mellettem.

– Nem sok mindenkinek ajánlok fel ilyesmit.

Oké, csak szívat. Nem kell komolyan vennem. Salvo nem tenné kockára a Rubennel való barátságát azzal, hogy rám mozduljon, és őszintén reméltem, a mienket se. Máskor is volt már rá példa... *Tényleg? Mikor?* Csak becézgetett, de dugásról nem tett megjegyzéseket soha, na meg a mosdóba sem akart elkísérni.

– Tényleg Ruben mellé kellett volna ülnöd. – Bokán rúgtam, ő meg nevetett. Aztán a nevetése átragadt rám is. Ruben pedig megkérdezte, min röhögünk.

– Bérelt helyed van mellettem – suttogta még utoljára Salvo a fülembe, és játékosan visszarúgott.

Megint csak rá kellett jönnöm, hogy ezt a srácot úgy kedvelem, ahogy van. A hülyeségeivel együtt, ráadásul még azt is élvezem, ha zavarba hoz. Ez nála csak játék, a bizalma jele. Nem kell félreértenem. Idővel majd belerázódok, és fel sem veszem ezeket a dolgokat.

5. fejezet: Reménytelen szerelem

Salvo

Egyszerűen nem bírtam megállni, hogy ne flörtöljek Dannyvel, noha tudtam, nem kellene. A film felét fel se fogtam, mert éreztem az illatát. Azt a fanyar, citrusos illatot, ami talán a tusfürdője vagy a samponja lehetett, mert a parfüm, amit ritkán használt, jóval erősebb. Ez az illat sokkal természetesebb. Olyan Dannys. Fiatalos és kibaszottul ártatlan. Azon se lepődnek meg, ha még szűz lenne. De komolyan. Ahogy Lisa kezét szorongatta ott a kávézóban, ahová én hülye, beültem velük. Egy puszinál nem történt több közöttük, gondolom, csókolózni is csak kettesben szoktak. Szerencsére.

– Kajáljunk valamit, vagy irány haza? – tette fel a nagy kérdést Ruben, miután kijöttünk a teremből.

– Én ráérek – sandítottam Dannyre. Sejtettem, hogy ha kajáról van szó, ő nem fogja visszautasítani.

– Kínait szívesen ennék – vágta rá nyomban. – Viszont alkalmazkodom, ha ti mást szeretnétek.

Miután kiegyeztünk a kínaiban, beálltunk a sorba. Szombat este állandóan tele a pláza, meg egyébként hétköznapi is. Az összes unatkozó tini vagy nem tini itt tölti az idejét. Még kisgyerekes anyukák is szaladgáltak az asztaluk és az előre-hátrabillegős rózsaszín pónik között, amelyekre a gyerkőceiket ültették fel. Bambulás közben, a távolban kiszúrtam egy srácot, akivel néhányszor már összegabalyodtam. Ő szintén észrevett, felcsillant a tekintete, és elindult felénk.

– Na jó, míg sorra kerültök, addig kimegyek rágyújtani – szoltam oda a fiúknak. – Bármit kérhettek nekem, ami nem émelyítően édes. – Azzal gyorsan ott is hagytam őket, mielőtt a srác odaért volna hozzánk.

A fejemmel intettem neki, és a mozgólépcső felé vettem az irányt.

– Hová rohansz? – kérdezte, amikor beért. – Remélem, nem előlem.

– Akkor nem hívtalak volna – válaszoltam mogorván. – Csak kimegyek rágyújtani.

A nevére sem emlékeztem, talán Rick vagy Nick... Faszom se tudja.

– Oké, egy cigi nekem is jólesne – bólintott, és tovább dumált. – Beugrottunk a haverokkal flangálni, utána elmegyünk a Sugar Dragonba. Nincs kedvetek velünk tartani? Láttam, nem egyedül vagy.

Válasz nélkül hagyva léptem ki az utcára, ahol egyből rágyújtottam. Természetesen előtte megkínáltam őt is.

– Ezt a hétvégét kihagyjuk, de kösz – feleltem.

Le akartam rázni. Végre a sulin kívül találkozhattam Dannyvel úgy, hogy Lisa nem kísérte el. Velük akartam lenni, hármásban.

– Kár, pedig...

– Mit pedig? – emeltem rá a tekintetem.

– Üres a kecsó. A lakótársaim leléptek a hétvégére.

Az ajánlat csábított. Emlékeim szerint Nick vagy Rick nem volt rossz az ágyban. Elővettem a telefonomat, és a kezébe nyomtam.

– Írd be a számod! Csörgetlek, ha úgy alakul.

– Hogyan mentsem el? – pillantott fel rám, én meg hirtelen nem tudtam, mit mondjak.

– Gondolom, van neved – rántottam meg a vállam.

Nick vagy Rick elmosolyodott, aztán pötyögni kezdett, majd visszaadta a készüléket.

– Remélem, hívni fogsz.

Elnyomtam a kukánál a csikket. Ő még félig se szívta el.

– Meglátjuk – kacintottam, és otthagytam.

Mire visszaértem, a fiúk már az egyik asztalnál ültek, egymás mellett, mint két jó testvér. Ledobtam magam velük szemben.

– Nem kellett volna megvárnotok, köszi – vettem kezembe a villát, és ők is hozzákezdték az evéshez.

– Anyukád olyan igazi olasz kajákat szokott főzni? – kérdezte Danny tőlem.

– Gyakran, de mivel már régóta itt élünk, eléggé változatosan főz. A mexikói csirkéje például isteni. Egyszer gyertek el hozzánk vacsorára – ajánlottam fel, magam sem tudom, milyen indíttatásból. Sosem szoktam meghívni a haverjaimat a házukba.

– Komolyan? – derült fel Ruben arca. – Nagyon szívesen. Szeretném megismerni a családodat.

– Akkor is ezt mondd, ha majd ott leszel – böktém felé a villámmal. Már előre láttam, mennyire meg fognak lepődni.

– Én is örömmel csatlakozom, viszont akkor legyen valami tipikusan olasz. Szeretem a tésztákat, és még soha nem jártam Olaszországban – magyarázta Danny két falat között.

Órákig el tudtam volna nézni, ahogy eszik. Még nem láttam olyan ételt a kezében, ami neki ne ízlett volna, vagy legalábbis

mindig úgy evett mindent, mintha isten tudja, milyen finom lenne.

– Nem gond, anyám úgyis összedob minimum öt fogást, ha megtudja, hogy jöttök.

– Máris imádom. Mennyi idősek is a húgaid? – viccelődött Danny.

– Lisa leszedné a fejed, ha bármelyikükre ránéznél – lökte oldalba Ruben.

– Ki kell, hogy ábrándítsalak. Túl fiatalok hozzád, a nővéremnek meg pasija van – lohasztottam le a lelkesedését.

– Kár, pedig biztos ők is olyan jól néznek ki, mint...

Mindhárman lefagytunk. Danny azért, mert rájött, mit mondott, Ruben azért, mert tudta, hogy Danny mit akart mondani, én meg azért, mert nem akartam elhinni, amit hallottam.

– Basszus! – nyögte Danny, és folytatta az evést, mintha mi sem történt volna.

– Végül is – vontam meg a vállam. – Én szabad vagyok, ha annyira akarsz valakit a családból.

Ruben erre olyan hangosan kezdett el kacagni, hogy a körülöttünk lévők mind felénk fordították a fejüket. Danny a szemét forgatva vágta hozzám a szerencsesütijét, amit a kaja mellé kaptunk.

– Jó nekem Martha főztje is – morogta.

Martha a bejárónőjük, ezt már megjegyeztem, mert gyakran emlegették. Az asztalra támaszkodva egészen közel hajoltam hozzá.

– Addig nem mondhatod ezt, amíg nem kóstoltad anyám főztjét.

Danny elpirult, az édes kis szeplői eltűntek az arcáról. Egy másodpercre be kellett hunynom a szemem, hogy vissza tudjam fogni magam, mert legszívesebben átugrottam volna az asztalon, és leteperem itt, mindenki előtt.

– Vele ne poénkodj ilyesmivel, mert amennyire szereti a hátát, a végén még komolyan veszi az ajánlatod – röhögcsélt tovább Ruben.

Ó, ha tudta volna, mennyire örülnék én ennek...

– Ti mindketten hülyék vagytok – rendezte le Danny ennyivel a dolgot, és szemtelenül a képembe vigyorgott.

Ahogy a csillogó, zöld szemébe néztem, akkor döbbsentem rá, hogy szeretem. Beleszerettem egy olyan fiúba, aki soha nem lehet az enyém. Ez a felismerés pedig arra sarkallt, hogy azonnal hazarohanjak.

– Oké, szerintem induljunk, beálmosodtam ettől a kajától – fogtam meg a tálcámat, és az állványhoz vittem. Amikor letettem, észrevettem, hogy remeg a kezem.

Bassza meg!

A mélygarázsban elköszöntem a fiúktól, és hazaérve azonnal beálltam a zuhany alá. Nem akartam elhinni, hogy ez történt velem. *Hogyan szerethettem bele Dannybe?* Nemcsak, hogy hetero, de a barátom is, és Ruben testvére, vagy akár-mije... Kurva gyorsan ki kell verni a fejemből, mert ennek csak rossz vége lehet. Nos, ehelyett inkább mást vertem ki, természetesen az édes kis vörösre gondolva, ám ez nem sokat segített rajtam. Ledobtam magam az ágyra, és kezembe vettem a telefonom. Az egyik húgom épp az öcsémrel vitatkozott a folyosón, mert a kis taknyos ellopta a párnáját. Valószínűleg le-

fekvéshez készülődtek, mert már elmúlt kilenc óra. Előkerestem a srác számát. Nicknek hívták. Dobtam neki egy üzit, hogy ráérek. Tíz perc múlva küldte a címet, valamint, hogy fél óra múlva tali a lakásán. A szekrényhez léptem, kikaptam belőle a farmerem és egy pólót, aztán már robogtam is le a lépcsőn.

Az éjszaka eléggé felejthetőre sikerült. Csak testben voltam ott, mert az agyam egészen máson járt, noha így sem bántam meg, hogy elmentem.

– Arra gondoltam, valamelyik nap áthívnam Rubent és Dannyt vacsorára – említettem meg másnap ebédnél.

A húgaim, akik eddig hangosan civakodtak, elhallgattak, a nővérem letette a kezéből a poharát, anyám meg a levegőbe kapta mindkét karját.

– Che bello, Salvo, drágám! Olyan vacsorával fogom várni őket, hogy megnyalják mind a tíz ujjukat! Vincenzo! – fordult egyből apám felé. – Rendelj húst a hentestől!

– Anya, péntekre gondoltam, addig még van idő – állítottam le, de tudtam, úgymint hiába. Ha ő egyszer beindul, kár minden szóért.

– Akkor áthívom Fabiant is – szólalt meg Catarina, a nővérem.

– Melyik a szerelmed? – meresztette rám nagy szemeit Esta.

Tízéves, nem csoda, hogy ilyeneket kérdez.

– Egyik sem, ők a barátaim, és örülnék, ha nem támadnátok le őket mindenféle kérdésekkel – kezdtem el máris belevésni a fejükbe, hogy mire eljön a péntek, meg is jegyezzék.

– Szerintem Ruben a szerelme, mert mindig vele van – öltötte rám a nyelvét Sofia, csak azért, hogy idegesítsen.